

ZAMYŠLENÍ O 14. NEDĚLI V MEZIDOBÍ 04.07.2021

„Nikde prorok neznamená tak málo jako ve své vlasti, u svých příbuzných a ve své rodině.“ (Mk 6, 4)

Každý člověk žije v nějaké konkrétní vlasti, pochází z určité rodiny a má, nebo měl, jistý počet příbuzných. Jinými slovy: každý někam patříme, žijeme mezi lidmi, které známe dobře, méně dobře, anebo je neznáme vůbec. Také je tu ještě jedna skupina – jsou to ti, které si myslíme, že známe dobře, vždyť vedle nich žijeme tak dlouho, už jsme je bezpečně zaškatulkovali do jedné ze skupin, které si naše mysl utvořila. Mohou dělat téměř cokoli – z naší škatulky už se nedostanou...! Jedná se především o lidi žijící bezprostředně v naší blízkosti, ať už to jsou o rodinní příslušníci, blízcí známí, nebo všeobecně známé osobnosti společenského života. Na jednu stranu je sice dobré druhého člověka umět dobře zařadit „kam patří“, ale na druhou stranu ono zaškatulkování může být pak vcelku nepříjemným problémem. Jakým? Zkusme se podívat očima lidí z dnešního evangelia. Vždyť Ježíš také někam patřil. Měl svůj domov. Svě známé už od svého dětství. A najednou ho vidí a slyší promlouvat v synagoze. Tenhle?! Vždyť ho známe! Je to tamten...! A teď tohle...! To ne! Zkrátka už byl v určité škatulce, a i kdyby udělal cokoli, nedostal se z ní. Bohužel (pro nás lidi) to Ježíš pravdivě okomentoval onou větou: *„Nikde prorok neznamená tak málo jako ve své vlasti, u svých příbuzných a ve své rodině.“* Proč? Bohužel proto, že to neplatilo pouze a jen v jeho době. Ono je to pravdivé a platí to stále a všude.

Drazí přátelé, zkusme se chvíli zamyslet nad těmi nejbližšími. Ať už to jsou naši příbuzní nebo známí v našem okolí. Je námi vytvořená škatulka, do které jsme je kdysi zařadili, pravdivá? Není ten člověk ještě jiný? Ještě lepší? Bylo by krásné slyšet, že čím déle ho znám, tím jistěji vnímám, že je skutečně dobrý a vážím si ho. Bohužel to většinou bývá naopak! Proč? Abych se přiznal, rád bych také věděl proč. Prostě nevím. Někdo je sobecký, jeho myšlenky nejsou ušlechtilé, stále jen hledá odměnu... a taková vizáž ho charakterizuje, kam přijde. Tam není těžké odpovědět proč... Většinou se však jedná o obyčejné lidi blízko nás, kteří jsou námi nedoceněni, i když vcelku skvěle zvládají svůj dennodenní úkol a poslání. Zkusme si jich nejen více všimnout, ale také jim především více děkovat za jejich každodenní tichý a pokorný projev pomoci a lásky ve všem tom „obyčejném a všedním“, co právě dělají. Vždyť oni neznamenaají „tak málo“. Znamenají pro nás nejvíce!

Požehnaný týden

P. Jan Kunert